

Arrest

nr. 257 526 van 30 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 20 december 2016, dient op 22 december 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 9 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 1 april 2019 met nummer 219 295 wordt zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

1.3. Op 2 oktober 2020 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 25 november 2020 maakt de Dienst Vreemdelingenzaken het verzoek om internationale

bescherming over aan de commissaris-generaal. Op 24 december 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van etnische origine Pashtoun te zijn en bijna 17 jaar oud te zijn. U bent geboren in het dorp Siaw in het district Hesarak, provincie Nangarhar. U ging niet naar school. Vanaf de leeftijd van 10 jaar volgde u les aan de moskee in Siaw. Omdat u de slimste leerling was raadde de mullah uw vader aan u naar een grotere madrassa te sturen. Uw vader ging hiermee akkoord. U volgde dan gedurende vier maanden les aan de madrassa in Sarandu. Op een dag werden op de madrassa tien jongens uitgekozen om jihad te doen, u was een van hen. De talib F. (...) toonde jullie hoe een bom te doen ontploffen. U ging naar huis en vertelde het aan uw vader. Uw vader was boos en liet u niet meer naar de madrassa gaan.

Drie dagen later kwam de mullah van de moskee naar jullie huis. Hij raadde uw vader aan u opnieuw naar de madrassa te sturen. Drie gewapende mannen zeiden hetzelfde tegen uw vader. Drie dagen later kwamen twee gewapende mannen naar jullie woning, ze zeiden aan uw vader dat het de laatste kans was om u met hen mee te sturen. Uw vader ging naar het districtshuis om klacht in te dienen. De politie ging de madrassa in Sarandu controleren maar arresteerde niemand. Uw vader kreeg dan een brief waarin hij ervan beschuldigd werd spion te zijn. Die avond ging u logeren bij uw oom. Toen u de volgende ochtend thuiskwam vertelde uw moeder dat uw vader meegenomen was. Uw oom verzamelde tien dorpingen en stuurde hen naar Sargardan naar het plein van de taliban. De taliban zeiden aan hen dat ze uw vader meegenomen hadden omdat hij een spion was en dat u ook bij hen moest gaan, zo niet zouden uw vader en u gedood worden.

Uw oom bracht u en uw gezin naar zijn woning. Drie dagen later kwamen jullie te weten dat uw vader gedood was. De mullah van jullie moskee raadde uw oom aan u weg te sturen omdat u anders gedood zou worden. Uw oom regelde uw vertrek. De ochtend na uw vaders begrafenis verliet u uw dorp.

Via Kabul en Nimruz verliet u Afghanistan. U reisde via Balochistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Frankrijk, Duitsland, Denemarken en Zweden naar Noorwegen, u was twee maanden onderweg. In Noorwegen vroeg u asiel aan. Een week nadat u een negatieve beslissing had gekregen besloot u naar België te gaan en in België asiel aan te vragen. U reisde met de trein en bus naar België en op 22 december 2016 vroeg u asiel aan in België.

U legde de volgende documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS): uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), de taskara van uw vader, een document van het districtshuis betreffende uw problemen, een brief van de taliban, vier foto's van de begrafenis van uw vader en de envelop waarin de documenten werden meegebracht van Afghanistan naar België.

Deze beslissing werd op 9 oktober 2017 door het CGVS afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u de Belgische asielinstanties geen zicht bood op uw werkelijke identiteit en uw eerdere verblijfplaatsen, waardoor geen geloof kon gehecht aan uw vermeende vluchtmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in haar arrest dd. 01.04.2019. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

Na deze beslissing hebt u België verlaten en trok u een jaar geleden naar Frankrijk. Nadat u daar twee maanden verbleef, keerde u naar België terug. Op 2 oktober 2020 diende u een volgend verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. In het kader van uw huidige verzoek houdt u vast aan uw verklaringen zoals u ze in het kader van uw eerste verzoek hebt afgelegd met betrekking tot uw identiteit, herkomst, eerdere verblijfplaatsen, familiaal netwerk en asielmotieven. U stelt dat u in Noorwegen loog omdat u jong was en van niet beter wist. U voegt eraan toe dat de taliban in Afghanistan nog steeds naar u op zoek zijn en dat u geen contact meer hebt met uw familie aangezien de taliban het telefonienetwerk heeft platgelegd. U stelt dat u gek word omdat u al vier jaar hier bent en nergens wordt geholpen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een envelop van Afghan Post en een brief van uw districtshuis waarin uw dorpshef bevestigd dat u een inwoner bent van Hesarak en dat uw familie er nog steeds woont.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde identiteit, eerdere verblijfplaatsen en de verblijfplaatsen van uw familiaal netwerk want uw verklaringen in dit verband waren ongeloofwaardig en tegenstrijdig. Daar u hierover niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw komst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen, maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Waar u verwijst naar uw jeugdigheid om de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in België en die in Noorwegen te vergoelijken (zie verklaring volgend verzoek DVZ dd. 19.11.2020, punt 16), dient te worden opgemerkt dat de RvV reeds in het kader van uw eerste verzoek oordeelde dat uw leeftijd geen verschoningsgrond is voor de vastgestelde ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden in uw dossier.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat de taliban nog steeds naar u op zoek zijn (zie verklaring volgend verzoek, punt 16 en 19) moet worden beklemtoond dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De documenten die u in het kader van uw huidige verzoek neerlegt, kunnen evenmin iets wijzigen aan de door het CGVS en de RvV gedane vaststellingen in het kader van uw eerste verzoek. In verband met deze documenten dient ten eerste te worden benadrukt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen, op zichzelf volstaan zij niet om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. In verband met de verklaring van de dorpsouderen dient verder te worden benadrukt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de

betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas.

In verband met de envelop wordt dan weer opgemerkt dat dit document enkel aantoont dat u vanuit Afghanistan post ontving, hetgeen in deze beslissing niet er discussie staat.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, b en c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. Vooreerst citeert de verzoekende partij artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Voorts stelt de verzoekende partij dat zij zich buiten het land van herkomst bevindt en een gegronde vrees voor vervolging heeft, namelijk vermoord te worden door de taliban. Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De verzoekende partij stelt dat ze bij haar huidig verzoek om internationale bescherming volledig heeft meegewerkt aan het onderzoek en volledig de waarheid heeft verteld. Ze meent dat de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met de voorgelegde documenten. Het feit dat de

vorige asielaanvraag afgewezen is mag geen vrije brief zijn om de voorgelegde documenten niet op een zorgvuldige wijze te onderzoeken. Voorts stelt de verzoekende partij dat: *“Verzoeker heeft ook video opnames ter staving van zijn nieuwe asielaanvraag. Verzoeker heeft na het gehoor deze video opname naar zijn raadsman gestuurd om vervolgens naar het CGVS over te maken. (stuk 2 – mail van VZW Apart)*

Verzoeker zal deze video opname met een USB stick naar uw Raad sturen.”

2.2.2. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij na een verblijf van zeven jaar in het buitenland niet kan terugkeren naar Afghanistan. De verzoekende partij telt dat: *“Verzoeker meent dat de landeninformatie zeer duidelijk stelt wat de terugkeerders te wachten staan in Afghanistan.”* In dit verband verwijst de verzoekende partij naar de EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – september 2020 en citeert ze uit https://www.ecoi.net/en/file/local/2036956/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf, https://www.ecoi.net/en/file/local/1423145/1788_1517321026_2501.pdf, <https://www.ecre.org/wp-content/uploads/2019/02/Policy-Note-17.pdf>, https://www.ecoi.net/en/file/local/2017434/AM19-8-9_beitrag_stahlmann_vorab191009.pdf.

Ze meent dat ze net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van haar verblijf in Europa. Ook meent de verzoekende partij dat het rapport van UK Home Office met de titel “treatment van returnees’ van toepassing is in haar situatie. Het is niet redelijk om nu te verwachten om na zoveel jaren terug te keren naar Afghanistan.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM *juncto* schending van artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. Volgens haar heeft de verwerende partij nagelaten om te motiveren waarom zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b. Hierbij wenst zij te verwijzen naar § 39 van het Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’: *“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”*. Ze vervolgt dat indien men haar terugstuurt naar een land waar zij zich moeilijk kan aanpassen, waar zij gemarginaliseerd wordt omdat zij anders is, schendt België artikel 3 EVRM. Ze beklemtoont dat ze reeds zeven jaar buiten Afghanistan woont. Ook is ze nog steeds zeer jong en laaggeschoold. Ze zet uiteen dat: *“Zie vraag 18 waarin het volgende staat:*

Ik kan niet goed in Pashtou lezen maar er staat in de dorshoofden, het districtshuis bevestigd hebben waar ik vandaan kom ne waar mijn familie nu woont.

Dit zijn allemaal persoonlijke omstandigheden waarmee verweerster geen rekening gehouden heeft.”

2.3.2. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de wereldwijde COVID-19-pandemie en de toestand in Afghanistan. Hierbij citeert ze uit *“26 August 2020 | UN OCHA – UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs Afghanistan Update on the humanitarian situation and impact of COVID-19 (covering 17 - 23 August 2020)”* en *“18 August 2020 | UN OCHA – UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs Afghanistan Weekly update on the humanitarian situation (covering 10 - 16 August 2020) Afghanistan: Weekly Humanitarian Update (10 - 16 August 2020) (Periodical Report, English)”*.

3. Beoordeling

3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het

voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige

verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij.

3.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.3.1. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij vasthoudt aan haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming. Ze stelt dat ze reeds zeven jaar Afghanistan verlaten heeft, dat ze in Noorwegen gelogen heeft omdat ze jong en slecht geadviseerd was en dat ze hier de waarheid gezegd heeft. Ter staving van haar verzoek brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: een envelop van Afghan Post en een brief van haar districtshuis waarin haar dorpshoofd bevestigt dat ze een inwoner is van Hesarak en dat haar familie er nog steeds woont.

In haar tweede verzoek om internationale bescherming houdt de verzoekende partij vol dat ze afkomstig is uit het district Hesarak gelegen in de Afghaanse provincie Nangarhar (Verklaring volgend verzoek, 19 november 2020, vragen 5, 10) en dat in voormeld district de problemen met de taliban hebben plaatsgevonden (Verklaring volgend verzoek 19 november 2020, vragen 16, 19). Deze verklaringen van de verzoekende partij vormen een loutere voortzetting van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd. Voorts blijkt ook dat de verzoekende partij reeds in het kader van de beroepsprocedure tegen de beslissing van de verwerende partij inzake haar eerste verzoek om internationale bescherming gewezen heeft op de duur van haar verblijf in Europa en haar jeugdige leeftijd als verschoningsgrond voor de uiteenlopende verklaringen die ze voor de Noorse en Belgische asielinstanties afgelegd heeft.

3.3.2. Vooreerst blijkt uit het arrest van 1 april 2019 met nummer 219 295 dat de Raad geoordeeld heeft dat *“In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker in Noorwegen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende, dat werd afgewezen, en zijn verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties op verschillende vlakken, die raken aan de kern van zijn verzoek om internationale bescherming, niet overeenstemmen met zijn verklaringen ten aanzien van de Noorse asielinstanties; (ii) hij de asielinstanties geen geloofwaardig zicht biedt op zijn familiaal netwerk in Afghanistan; (iii) zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over het werk van zijn vader tegenstrijdig zijn, temeer daar hij geen bijkomende informatie kan verschaffen over dit werk en hij dit werk niet staaft middels enig stuk; (iv) geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij naar de madrassa in Sarandu werd gestuurd daar hij niet kon aangeven hoe oud hij toen was; (v) het niet aannemelijk is dat talib F. hen meteen zou tonen hoe een zelfmoordaanslag wordt gepleegd, temeer daar dit niet overeenstemt met de informatie dienaangaande in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'); (vi) hij slechts twee namen kan noemen van de jongens die samen met hem zouden zijn uitgekozen om jihad te doen; (vii) het niet aannemelijk is dat de taliban geen poging ondernamen om hem in het huis te zoeken wanneer zij langs de woning kwamen terwijl verzoeker thuis was; (viii) hij geen stuk voorlegt ter staving van de beweerde klacht die zijn vader op het districtshuis zou hebben ingediend; (ix) hij geen kennis heeft over het verdere verloop van zijn problemen sinds zijn vertrek uit Afghanistan; (x) zijn minderjarigheid op zich geen vergoelijking vormt voor de voorgaande vaststellingen; en (xi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, temeer daar hij niet op de hoogte bleek van de inhoud van al deze documenten en hij deze documenten bovendien niet voorlegde in het kader van zijn in Noorwegen ingediende verzoek om internationale bescherming.*

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in (een deel van) zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en post factum-beweringen en het tegenspreken van gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven in concreto te weerleggen.

Wat betreft de voormelde motieven uit de bestreden beslissing stelt verzoeker in zijn verzoekschrift als volgt:

“Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het feit dat verzoeker niet voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht.

Doordat verzoeker in Noorwegen andere verklaringen aflegde dan tijdens zijn gehoor bij het CGVS, meent verwerende partij dat verzoekers geloofwaardigheid is aangetast, en nam verwerende partij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zo verklaarde verzoeker in Noorwegen dat zijn gezin in Angor Bagh, gelegen in de stad Jalalabad, zou wonen.

Tijdens zijn gehoor bij het CGVS gaf verzoeker aan dat zijn gezin in het district Hesarak, gelegen in de provincie Nangarhar verblijft.

Verzoeker geeft aan dat hij in België wel degelijk de waarheid heeft gesproken omtrent de whereabouts van zijn gezin. Verzoeker blijkt bij zijn standpunt dat zijn gezin momenteel in het district Hesarak woont.

Toen verzoeker op 15-jarige leeftijd in Noorwegen aankwam, kreeg hij van andere jongens het foutieve advies dat hij zeker niet mocht vertellen dat zijn gezin in een dorp in het district Hesarak woonde, omdat hij anders teruggestuurd zou worden. Spijtig genoeg volgde verzoeker dit slechte advies. Verzoeker geeft aan dat hij van andere jongens informatie omtrent Angor Bagh kreeg, zodat hij tijdens zijn gehoor hierover kon vertellen.

Volgens het vaste beleid van verwerende partij, wordt er subsidiaire bescherming toegekend aan personen afkomstig uit het onveilige Hesarak.

Verzoeker beseft dat hij zijn geloofwaardigheid op geen enkele manier kan herstellen, nu er een tegenstrijdigheid zit tussen zijn verklaringen in Noorwegen en België.

Zoals verwerende partij aangeeft in de bestreden beslissing, zijn veel valse Afghaanse documenten niet van authentieke documenten te onderscheiden, en hebben Afghaanse documenten hierdoor een zeer minieme bewijswaarde.

Hierdoor kan verzoeker zelfs met nieuwe documenten die het verblijf van zijn gezin in het district Hesarak aantonen, deze situatie niet rechtzetten.

Door de fout die verzoeker op jeugdige leeftijd maakte tijdens zijn verblijf in Noorwegen, en gezien het feit dat Afghaanse documenten zijn geloofwaardigheid niet kunnen herstellen, kan verzoeker nu jammer genoeg onmogelijk aantonen dat zijn gezin effectief in Hesarak woont.

Desalniettemin zou verzoeker u – zeker gezien zijn jeugdige leeftijd - willen vragen om hem het voordeel van de twijfel toe te kennen.”

Er dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing op uitgebreide en pertinente wijze meerdere tegenstrijdigheden worden vastgesteld met betrekking tot kernelementen van het asielrelaas tussen zijn verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties enerzijds en zijn verklaringen ten aanzien van de Noorse asielinstanties anderzijds.

In casu dient te worden vastgesteld (i) dat verzoeker meermaals ten aanzien van de Belgische asielinstanties verklaarde dat zijn verklaringen afgelegd in Noorwegen correct zijn, (ii) dat verzoekers verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties op zich, zelfs los van zijn eerdere verklaringen in Noorwegen, niet geloofwaardig bleken en (iii) dat verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw tegenstrijdige verklaringen aflegt, die zowel zijn algehele geloofwaardigheid als de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven ondermijnen. Immers, in zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij “van andere jongens het foutieve advies [kreeg] dat hij zeker niet mocht vertellen dat zijn gezin in een dorp in het district Hesarak woonde, omdat hij anders teruggestuurd zou worden”, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij in Noorwegen het advies kreeg om niets te vertellen over zijn beweerde problemen in de madrassa (gehoorverslag CGVS, p. 15) en dus niet om het beweerde verblijf van zijn familie in het district Hesarak van de provincie Nangarhar te verzwijgen. Het zijn immers niet enkel de tegenstrijdigheden met zijn verklaringen in Noorwegen die leidden tot de bestreden weigeringsbeslissing, doch tevens de vaststelling dat aan verzoekers vluchtrelaas in zijn geheel geen geloof kan worden gehecht.

Hoe dan ook kan verzoeker op de motivering in de bestreden beslissing geen ander licht werpen door in zijn verzoekschrift te stellen dat hij in België wel degelijk de waarheid heeft gesproken over “de whereabouts” van zijn gezin en door bij “zijn standpunt” te blijven dat zijn gezin momenteel in het district Hesarak woont. Het louter bevestigen van één versie van een terecht vastgestelde tegenstrijdigheid, maakt deze tegenstrijdigheid uiteraard niet ongedaan. Waar verzoeker vraagt om hem het voordeel van de twijfel toe te kennen, “zeker gezien zijn jeugdige leeftijd”, dient erop gewezen dat verzoekers jeugdige leeftijd op zich niet kan worden aangenomen als een afdoende vergoelijking voor de vele in de bestreden beslissing terecht aangehaalde vaststellingen, zoals in deze beslissing overigens zelf reeds (meermaals) werd gesteld.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de motieven in de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verzoeker voert voorts nog aan in zijn verzoekschrift dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn profiel als verwesterde Afghaan, gelet op zijn langdurig verblijf in Europa. Hiertoe verwijst hij naar en citeert hij uit verschillende rapporten (verzoekschrift, stukken 2-9) en stelt:

“Verzoeker zal bij een terugkeer naar Afghanistan (of dit nu Kabul, Jalalabad of een andere regio is doet niet ter zake) gevaar lopen omdat hij door de traditionele Afghaanse maatschappij als zijnde ‘verwesterd’ zal gepercipieerd worden.

Verzoeker kwam in juni 2015 aan in Noorwegen, en verbleef sindsdien onafgebroken in de Europese Unie. Verzoeker was op het moment van zijn aankomst in de Europese Unie 14 jaar oud.

Ondertussen is verzoeker 17 jaar oud, en is hij jongvolwassen geworden in Europa.

Zijn jarenlange verblijf in de Europese Unie heeft zijn identiteit gevormd. Zijn normenkader is niet meer compatibel met de Afghaanse samenleving. Zijn culturele en maatschappelijke visie zijn op een fundamentele wijze veranderd.

Doordat verzoekers identiteit gevormd is tijdens zijn jarenlange verblijf in België en andere Europese landen, is zijn maatschappijvisie hieraan, onbewust, aangepast.”

Dienaangaande dient vooreerst vastgesteld dat verzoeker hiervan nooit eerder melding maakte noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het Commissariaat-generaal. Dat verzoeker dit voor het eerst opwerpt in zijn verzoekschrift in het kader van onderhavige beroepsprocedure, relativeert de ernst en de geloofwaardigheid ervan.

Verder dient erop gewezen dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, zoals de voormelde rapporten (verzoekschrift, stukken 2-9), hiertoe op zich niet volstaat. Indien immers enerzijds in de UNHCR richtlijnen en het door verzoeker bijgebrachte rapport ter zake van april 2016, inderdaad melding wordt gemaakt van het potentiële risicoprofiel van personen die als ‘verwesterd’ worden beschouwd, kan anderzijds worden vastgesteld dat verzoeker geenszins in

concreto aantoonde dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat hij omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie valt immers niet af te leiden dat iedere Afghaan die gedurende meerdere jaren in Europa heeft verbleven, ingeval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kent. Integendeel, in de richtlijnen van UNHCR (verzoekschrift, stuk 2) wordt uitdrukkelijk gesteld dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval. In casu komt verzoeker niet verder dan het op laattijdige wijze inroepen van deze vrees, waarbij hij slechts verwijst naar zijn verblijf gedurende meerdere jaren in Europa en naar rapporten van algemene aard die geen betrekking hebben op zijn persoon.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Hesarak in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen,

ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Met betrekking tot de bijgebrachte brief van de dorpsoudsten dient de Raad vast te stellen dat deze een gesolliciteerd karakter heeft, daar deze slechts na het afsluiten van het verzoek om internationale bescherming opgevraagd werd. Daarenboven worden de verklaringen van de dorpsoudsten dat de familie van de verzoekende partij er nog steeds woonachtig is op geen enkele wijze onderbouwd. In de bestreden beslissing wordt verder terecht opgemerkt dat: *“In verband met de verklaring van de dorpsoudsten dient verder te worden benadrukt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas. In verband met de envelop wordt dan weer opgemerkt dat dit document enkel aantoonde dat u vanuit Afghanistan post ontving, hetgeen in deze beslissing niet er discussie staat.”*

Gelet op het geheel van deze motieven concludeert de Raad dat de bijgebrachte dreigbrief geen nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. In het verzoekschrift verwijst de verzoekende partij eveneens naar een video die zij zou willen neerleggen. Ter terechtzitting geeft de waarnemend voorzitter aan dat de video waarnaar in het verzoekschrift verwezen werd nog niet werd neergelegd. Dit wordt door de verzoekende partij erkend.

De Raad herhaalt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad nog steeds in het ongewisse verkeren over waar de verzoekende partij voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Hesarak in de provincie Nangarhar. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten. Daarenboven volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in Afghanistan werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft op dit punt manifest in gebreke.

De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit het district Hesarak in de provincie Nangarhar (Afghanistan) noch dat zij in een gebied in Afghanistan verbleven heeft waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de veiligheidssituatie in Kaboel vermag hieraan geen afbreuk te doen. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat het hebben van de Afghaanse nationaliteit op zich voldoende is om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. Uit de landeninformatie die door de verzoekende partij wordt bijgebracht blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in Afghanistan en stelt dat deze voor haar een onmenselijke behandeling inhoudt in strijd met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, hetzij omwille van erbarmelijke levensomstandigheden als gevolg van de gezondheids crisis, hetzij omdat zij daar zal worden blootgesteld aan “een reëel risico op besmetting”, volstaat het op te merken dat dergelijk risico niet wordt veroorzaakt door aan actor van ernstige schade

zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat de verzoekende partij aanhaalt, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van haar bewering dat zij in Afghanistan zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Afghanistan geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een "onmenselijke behandeling" in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. De verzoekende partij brengt geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk zou worden geweigerd.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat de verzoekende partij geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

5. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

6. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS